

та да пуши. Изключение са циганките, еврейките и възрастните жени с леко поведение (Величков 2004: 53). Старите циганки и те пушат (много по-рано от българските дами), гледат как се веселят младите под звуците на дигулката, кларинета или дайретото (Колев 2003: 34).

„Гина... обикновено не пушеше в присъствието на свекъра си. Но когато него го нямаше или пък беше толкова зает, че не би забелязал, тя вземаше по една цигара от мен, развиваше я и с тютюна пълнеше малката лула на свекъра си, за да попуши с кеф” (Макфий 2007: 76). През 30-те години образът на пушеща жена се припокрива с този на “циганката Айша, като мине, размирисва на дим, но тя е циганка, проста е” (Христова 1998: 28). Негативно е отношението към този порок и в самата общност: “За майка ми всички, които пушат и носят къси поли, са курви. Майка ми се опита да й каже на жена ми как да се облича, но аз й казах, че аз съм й мъж, аз спя с нея, затова да не се намесва” (Цит. по Ромската жена 2003: 94).

Контактите между отделните цигански/ ромски групи са силно ограничени, те спазват правилото за ненамеса на една група в работите на друга. Например в Сливен трите групи цигани – “български”, “турски” и “влашки” живеят съвсем обособено една от друга и не влизат в брак помежду си. „Българските” цигани считат за обидно да бъдат смесвани с „турските” и „влашките”. Роднинските връзки при “влашките” и “турските” цигани се проявяват не само в обичаите, а и при скандали, които винаги се превръщат в междуродови (Георгиева 1966: 34).

В действителност между групите възникват взаимодействия от различен порядък - икономически, махленски, съседски и др. Това дава възможност всяка група да има определена представа за останалите и да я характеризира в общ план. Например за лингурите “тракийските” калайджии са “най-културните, те са хубави хора - търкат се, мажат се, продават се...”, гребенарите са опасни, крадат коне, а кошничарите са кротки. За калайджиите всички останали са “фичири” (мръсни, бедни), не обичат “сръбските цигани, защото крадат, а демирджиите “не са от нашите, но са много работливи”. За лахо манталитетът на фичерите е азиатски. Обичат масата, яденето, пиенето, кюеците. Те са по-находчиви, по-настойтелни, обичат властта. “Тракийските” калайджии са много добри, мирни хора, жените са винаги с шарени дрехи, белосани, а мъжете - с мустаци и шапки. “Румънските” цигани (рударите) са много кротки, честни, трудолюбиви, кадърни. Техният манталитет е различен. Не са като останалите цигани; когато имат малко пари гледат да ги изядат и изпият. Загунджиите “крад-